

Cap sur l'école inclusive
en Europe

Fișă de bune practici

Reînvățăm școala Trunchiul modulului /R

Isabelle Nauroy

Grup Școlar Jean-Calvet

1. Context

Axel are 7 ani când ajunge în CLIS, după o suspendare a școlarizării în mediul obișnuit de câteva luni pentru comportament violent, punându-i pe colegii săi și pe el însuși în pericol. A avut îngrijire de zi (3 ½ zile) cu o sesiune săptămânală de 1/2 ore de școlarizare individuală în această unitate de îngrijire.

2. Obiective.

Scopul acestei fișe este de a arăta printr-un caz practic și clinic totodată, cum profesorul care alege să adopte o poziție empatică în relația cu copilul cu CES, reușește să-l includă progresiv în grupul clasei. Prin adaptarea la resursele pe care le lasă copilul să se vadă, prin unicitatea lui, profesorul îl sprijină și îl invită în spațiul de învățare, manifestând răbdare și, în final, empatie.

3. Derularea "Bunei practici".

Singurul obiectiv al reluării școlarizării a fost o socializare a lui Axel într-o clasă mică (maxim 12 studenți în CLIS). Nu au fost ridicate cerințe educaționale, iar proiectul său a fost construit în mod progresiv. S-a convenit că timpul lui de școlarizare ar putea fi revizuit atât în sus, cât și în jos.

Învățământul său începe cu 2 X 1h1 / 2 pe săptămână de la 9:00 la 10:30 în zilele de marți și joi. Axel ajunge după intrarea celorlalți elevi ai școlii, pentru că este foarte îngrijorat de lume și zgomot. Recrearea se petrece în sala de clasă în prezența mea și pentru a ieși, el trebuie să verifice că nu este nimeni pe hol. El ar putea să se ascundă într-un dulap (care ar putea conține mai multe pungi școlare) dacă ar fi fost atacat de mediul exterior, în special de prezența altor elevi. El nu intră în relații cu colegii săi, el se îndepărtează și de privirea adultului.

Organizarea spațială a clasei a fost următoarea:

- un spațiu de lucru școlar cu mese și scaune
- o zonă de grupare colectivă în jurul unei banci
- o zonă de bibliotecă cu perne

La sosirea sa în clasă, Axel nu se stă niciodată pe locul său, se mișcă ca un "electron liber", observă ceea

ce face fiecare, dar nu le perturbă munca. Se așează singur la gruparea de colț cu o carte sau un joc de construcție. Când invit toată clasa la colțul de regroupare, Axel merge întotdeauna la colțul bibliotecii. Sistematic, fără a trece prin ochii lui Axel, îl invit mereu să ne alăture. În nici un moment, Axel nu a manifestat un comportament perturbator, știind că nu solicitam cerințe academice, evitând orice frustrare. La sfârșitul celor trei săptămâni, echipa (școală / îngrijire / familie) propune o creștere a timpului de școlarizare, Axel va veni în fiecare dimineață între orele 9:00 și 10:30.

Puțin câte puțin, Axel este de acord să părăsească clasa în momentul pauzei, observând colegii săi în curte. După aproximativ două luni de școlarizare, într-o dimineață, Axel a venit să stea la colțul grupului cu toată clasa. Din acest moment, relația cu clasa a fost stabilită treptat în conformitate cu codurile pe care Axel le-a instituit. Treptat i-am putut oferi mici activități pe care le-a acceptat și, dacă nu, nu l-am obligat în nici un fel.

El a fost capabil să înceapă să învețe și a fost de acord să împărtășească momentele de grupare în care toți se puteau exprima. Acesta a fost modul său de a intra în contact cu lumea din jurul lui, fără a putea folosi limba orală.

. Foarte repede i-a fost oferită o nouă creștere a prezenței sale la școală pentru a termina în luna iunie pentru a participa la școala de o săptămână la mare cu clase de cicluri 2 și CLIS. S-a comportat exemplar și s-a adaptat în acest grup mare de peste 70 de elevi și am văzut, de asemenea, apariția abilităților interpersonale cu colegii săi.

În următorul an școlar lui Axel i-a fost propus o înscriere într-o clasă de CE1 prin creșterea timpului de la an la an. De asemenea, el putea lua legătura cu colegii săi în ciuda problemelor sale de limbaj.

4. Evaluarea activității

În acest caz, atitudinea empatică a profesorului este evidentă. Relația sa cu copilul nu este frontală, îl invită să se alăture grupului de clasă fără a impune nimic. Înțelege nevoia de a menține o distanță de retragere, de a fi acolo fără a fi acolo. Este modul său unic de a fi cu celălalt. Profesorul încorporează apoi o prezență benevolă, o invitație neobligatorie față de relație, mai degrabă decât de învățare. Timp de aproape două luni, ea pune în aplicare o operațiune de pacificare a pacientului, care în cele din urmă îl conduce pe copil să se simtă în siguranță din punct de vedere emoțional în locul în care se află. Această ameliorare relațională este, fără îndoială, baza necesară, care își bazează atunci interesul pentru a învăța că profesorul este mulțumit încă o dată să însoțească cu empatie fără a încerca să-l convingă pe copil.

5. Limite

Abilitățile empatică ale profesorului necesită o atenție deosebită și consumă timp și consumă în același timp energie. Acesta pune în pericol clasa dacă nu este ajutat, dar în același timp arată în mod clar capacitatea dispozitivului instituțional al clasei de a se modela pentru a include acest copil.

6. Perspective.

Datorită atitudinii empatică, ajungem prin ascultare și observare să identificăm situațiile în care sunt exprimate resursele și / sau cerințele elevului cu CES. De asemenea este necesar să se poată conta pe ajutorul unei persoane însoțitoare (de exemplu, un auxiliar al vieții școlare) care poate susține incluziunea copilului.